

Postanowienie z dnia 4 lutego 2008 r.

I PZ 2/08

Sprawa dotycząca przeniesienia na inne stanowisko pracy, które powoduje obniżenie wynagrodzenia, jest sprawą o prawo majątkowe, a podstawą prawną określenia wartości przedmiotu sporu jest art. 23¹ k.p.c.

Przewodniczący SSN Józef Iwulski, Sędziowie: SN Jerzy Kwaśniewski, SA Jolanta Pietrzak (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 4 lutego 2008 r. sprawy z powództwa Marka K. przeciwko Urzędowi Miejskiemu w C. o uznanie wypowiedzenia zmieniającego za bezskuteczne, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łomży z dnia 3 grudnia 2007 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2007 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łomży odrzucił skargę kasacyjną powoda Marka K. od wyroku tego Sądu z dnia 7 września 2007 r. [...] jako niedopuszczalną. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawie z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w której wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa, niż 10.000 zł. Wprawdzie wniesiona skarga nie wskazuje wartości przedmiotu zaskarżenia ale oczywiste jest, iż wartość ta nie może być wyższa niż wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana w apelacji oraz wskazana wcześniej w pozwie wartość przedmiotu sporu, tymczasem wskazana w apelacji wartość przedmiotu zaskarżenia (przedmiotu sporu) wynosi 8.739 zł.

Zażalenie na to postanowienie wywiódł powód domagając się jego uchylenia i zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego. Skarżący zarzucił, że błędnie Sąd drugiej instancji przyjął, że rozpatrywana sprawa jest sprawą o prawa majątko-

we, skoro przedmiotem postępowania sądowego było odwołanie od oświadczenia pracodawcy przenoszącego powoda na inne stanowisko pracy dokonane w związku z rzekomą reorganizacją pozwanego Urzędu a powód nie dochodził w sprawie żadnych roszczeń finansowych. Ze wskazanego powodu skarga nie zawierała określenia wartości przedmiotu zaskarżenia, gdyż obowiązek jej wskazania dotyczy tylko spraw o prawa majątkowe.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne. Po pierwsze, podnieść należy, że wbrew odmiennemu stanowisku skarżącego sprawa jest sprawą o prawa majątkowe. Powód wszak dochodził uznania za bezskuteczne oświadczenia pozwanego o wypowiedzeniu mu warunków pracy i płacy. Na majątkowy charakter tego roszczenia wskazuje wprost przepis art. 23¹ k.p.c., zgodnie z którym w sprawach o roszczenia pracowników dotyczące nawiązania, istnienia lub rozwiązania stosunku pracy wartość przedmiotu sporu stanowi, przy umowach na czas określony - suma wynagrodzenia za pracę za okres sporny, lecz nie więcej niż za rok, a przy umowach na czas nieokreślony - za okres jednego roku. Stanowisko takie zajął także Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2006 r., III PZ 14/05 (OSNP 2007 nr 1-2, poz. 18), stwierdzając, że w sprawie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach płacy, w związku z wypowiedzeniem umowy o pracę na czas nieokreślony w tej części, podstawą prawną określenia wartości przedmiotu sporu jest art. 23¹ k.p.c. Zatem, wbrew twierdzeniom pełnomocnika powoda w rozpatrywanej sprawie istniał obowiązek wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia.

Po drugie, podnieść należy, że istotnie wartość przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi kasacyjnej nie może być wyższa niż wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana w apelacji oraz wskazana wcześniej w pozwie wartość przedmiotu sporu. Skoro zatem strona powodowa oznaczyła w dotychczasowym postępowaniu tę wartość na kwotę 8.739 zł, czyli na kwotę wykluczającą dopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej, to okoliczność ta przesądza o niedopuszczalności skargi kasacyjnej, albowiem skutki wadliwego oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia powinny obciążać stronę.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.

